03/11/2020

Молитвен спомен за Неврокопския митрополит Борис от 1958 г.

На десетата годишнина от убийството на Неврокопския митрополит Борис, на първа страница на официоза на БПЦ „Църковен вестник“ откриваме текста „Молитвен спомен за Неврокопския митрополит Борис“. Предлагаме го на вашето внимание по-долу.

Димитровден 1958 година. Времето е приятно. Въздухът има есенен дъх – малко студен и влажен. Преди десет години на този ден се престави о Господе св. Неврокопски митрополит Борис-

По този случай Негово Светейшество Българския патриарх Кирил, придружен от Високопреосвещените митрополити Врачански Паисий и Ловчански Филарет и Преосвещение епископ Максим, главен секретар на Св. Синод, на 8 и 30 часа сутринта пристигнаха в Благоевград по покана на Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Пимен. Дошъл бе за молитвен спомен и игуменът на Рилската св. обител Преосвещеният епископ Варлаам. Храмът беше препълнен от християни. Отслужи се тържествена съборна архиерейска служба. Богомолците с голямо внимание и молитвена съсредоточеност присъстваха на светата служба. На край Негово Светейшество произнесе слово за празника на св. Димитър Солунски. След това бе отслужена панихида по случай 10 години от блажената кончина на приснопаметния Неврокопски митрополит Борис. Светейшият патриарх в словото си говори за личността на блаженопочиналия архиерей, като изтъкна неговите ценни качества като човек и служител на светата Църква. Между

другото той каза и следното:

Блаженопочиналият Неврокопски митрополит Борис е роден в с. Гявато, Битолско, през 1888 година. Израсъл бе в благочестива и родолюбива семейна среда. Затова той до края на живота си остана силно предан на светата Църква и на нашия добър народ. Получил добро образование в Цариградската духовна семинария и подире в чужбина, блаженопочиналият йерарх се посвети на служба на светата Църква и на българския народ с рядко усърдие. И навред, дето светата Църква го е поставяла като нейн служител, той се е отличавал с добър пример. Заемал високи и отговорни църковни служения, той е показал своите превъзходни способности и обичта си към Бога и към Неговото делона земята.

Богу било угодно да го повика на високо и отговорно служение тук, в тая богоспасяема епархия, и той се потруди според силите си да я благоустроява духовно и материално. Големи старания положи той за Неврокопска епархия, та да я издигне по-високо.

Приснопаметният митрополит Борис се отличаваше с редки умствени способности. Той имаше ум, който лесно можеше да проникне в проблемите на нашия църковен живот и на църковното управление. Той имаше задълбочена мисъл и лесно можеше да се ориентира и в най-сложната духовна действителност на нашия живот. Приятна беше беседата с Високопреосвещений Бориса, защото от нея човек се обогатяваше. Един светъл, чист и бистър ум не може да не бъде полезен на човеците.

Високопреосвещений Борис се отличаваше и с високи морални качества. Неговото благородство беше всеизвестно. Той много грижливо се пазеше да не злослови и да не оскърби някого. Сърцето му се пълнеше винаги с добри чувства към хората – към всички, даже към неговите противници. Той проявяваше висока степен благородството си и в своите отношения към всичките си сътрудници в църковното строение.

Ние, архиереите на Българската църква, знаем, че Високопреосвещений Борис беше с много будна съвест и това беше гаранция, че всяка негова мисъл е добре проверена и че всяко негово предложение, отнасящо се до общото ръководство на църковното ни дело, е преминало през неговия разум и през неговата съвест. Думата на Високопреосвещений Бориса беше да – да и не – не, според Евангелието (Мат. 5:37). Служител на живия Бог, той не можеше да става угодник на човеци. Винаги пазеше свободата на своята съвест и това беше един от най-ценните негови приноси в делото на светата

ни Църква.

Високопреосвещений Борис се отличаваше и с високи духовни качества: с чистота на вярата си и с рядка духовност. Отношенията му към човеците се определяха от тая именно духовност. Една нежна душа беше приснопаметният митрополит Борис, която отзвучаваше в прекрасна хармония и радостите, и скърбите на светата Църква и на народа.

Ние, неговите събратя, помним светлите му примери, всякога тъжим за него и се молим Богуда упокои душата му в Своите небесни чертози…

Църковен вестник, бр. 41 – 1958 г.

dobrotoliubie.com